

PANDORA MAĞARASI

© 2017, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
ISBN: 978-605-151-554-0
Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 784
Edebiyat : 132
Kitabın Adı : Pandora Mağarası
Kitabın Yazarı : Zümrüt Tanrıöven
Çizer : Volkan Akmeşe
Yayın Koordinatörü : Erol Şahnacı
Editör : F. Zehra Bayrak
Kapak Tasarımı : Vildan Ekşi
Kapak Görseli : Zümrüt Tanrıöven
İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri ve Tarihi : İstanbul, 2024
Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık

Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
X /hayatyayinlari f /hayatyayinlari

ZÜMRÜT TANRIÖVEN

PANDORA

MAĞARASI

Zümrüt Tanrıöven

1987 Ankara doğumlu biri olarak hep sakinliğin insanları hayal gücüne ittiğine inanmışımdır.

Her zaman yeni ve cesur savaşçılarını sevmişimdir. Her okurum gibi, onlar tüm cephelerdeki güçlerim. Onlardan öğrenecek çok şey olduğuna ve onlarda tahmin ettiğinizden daha çok özellik görebileceğimize inandım hep. Yazmak da bir cephe açmaktır ve bu cephede savaşa devam etmek de kendi dünyalarımızı savunmanın bir yoludur. Tolkien gibi. Birinci Dünya Savaşını nazgûllere ve orklara karşı vermişti, Almanlara karşı değil.

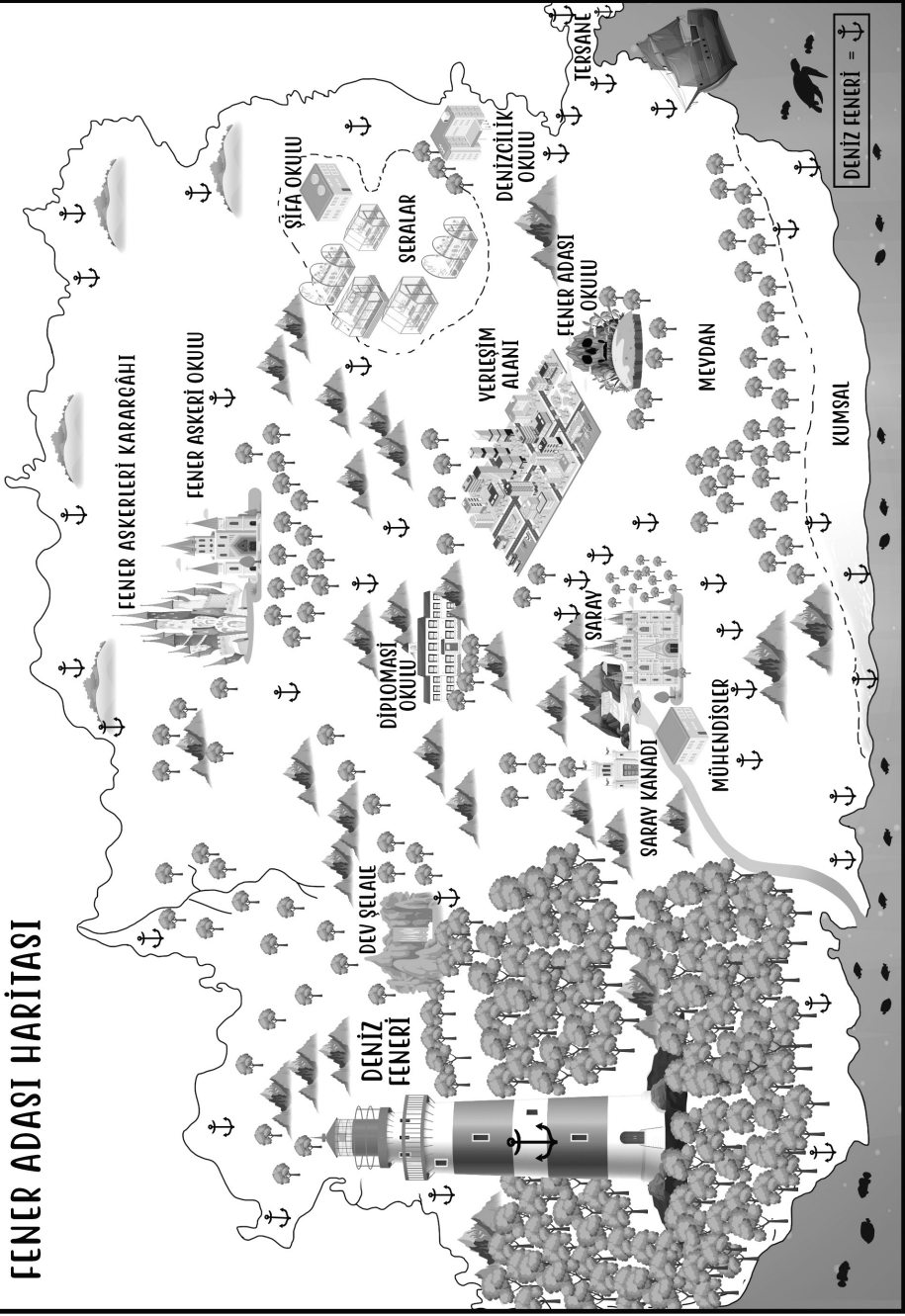
Ben okuma yazma öğrendiğimden beri hep fantastik diyarlarda dolaşım. Büyürken de bunun değişmesi için hiçbir sebep göremedim. Bu yüzden büyümekle, hayal kurmanın hiçbir bağlantısı yoktur. Büyük işler başarmak için önce hayal kurmak gerekir. Atatürk ya da Tesla olmak için de.

Bu yüzden gelin, siz de benimle fantastik topraklarda yürümenin keyfini çıkarın. Bunun ne kadar eğlenceli olduğunu görünce, geri dönmek istemeyeceksiniz.

*Tüm güçlü ve yakışıklı karakterlerim için
ilhamım olan en yakın arkadaşım ve
değerlim, kardeşim Turan Tanrıöven'e
ve ilk bölümden son bölüme kadar beni
hep destekleyen anneme.*

FENER ADASI HARİTASI

*Her zaman var olan
ve asla var olmayacak Pandora,
sakla kötülüklerini.*

Direniş

Cirera yüzüne yediğı yumrukla sendelemiştii.

Dudağının kanadığını anlayabiliyordu. Acısı çok yüksekti ve kanın tadı hemen dudakları arasından içeri sızmıştı. Koyu kızıl saçlarını savurarak, rakibine geri döndüğünde gözleri öfkeyle kısılmıştı. Bembeyaz teni üzerindeki çilleri camdan içeri giren hafif ışıkla daha da belirgin haldeydi. Ancak Fener Adası hiçbir zaman çok güneşli ya da net gökyüzüne sahip olan bir ada olmadığından aslında nasıl görünecek olduğunu da bilmiyorlardı. Her zaman sis, normalde olması gereken ışığı kesiyordu.

Fener askerlerinin karargâhı çok uzun zamandır sessiz ve huzursuz olan adanın içinde, düzenli eğitimlerine devam eden tek yerdii. Aslında temel fener askeri okul kısmı durağandı ama karargâhı hâlâ işliyordu. Komutan Falcao bir şekilde düzeni sağlıyor, Castro ise gerginliğiyle herkesin, aslında hiçbir şeyin değişmediğini düşünmesine neden oluyordu. Yine de tüm gençler, komutan Sintra'ya ikisini de tercih ediyordu.

Cirera son bir saattir yaptığı talim nedeniyle yorgun düşmüştü. Ancak arkadaşı da aynı şekilde yorgun düştüğünden eşit sayılırlardı ve yediğı yumruğun karşılığını vermek istiyordu. Böyle zamanlarda kendinden

FENER ADASI MACERALARI

bile korkuyordu. Öfkelenildiğinde içindeki tüm o sakin ruh kayboluyor, yerini ışıldayan bir şeytana bırakıyordu. Ancak son zamanlarda onu asıl tedirgin eden adanın izlediği yoldu. Tüm bu olup bitenler yüzünden kendini yıpranmış hissediyordu. Üstelik geçen hafta komutan Falcao ile yaptıkları konuşma da cabasıydı. Ona, "Anka Adası ve Gizemli Kuralları" kitabını okuması konusunda izin vermiş ve bir de kendi gibi düşünenlerle arkadaşlık yapmasını, onları toparlamasını istemişti. Aslında temelde onun bir direniş oluşturmasını istiyordu. Bunu reddetmemişti. Cirera sürekli bu konuşmayı düşünüyordu. Komutan ona güvenip inanmıştı. Aslında yaptığı cesur bir hareketti. Adada kim olursa olsun genelde böyle bir başlığı kesinlikle şikâyet ederdi. Ancak Cirera, içinde bir türlü dizginleyemediği meraka ve tüm gizeme mahkûm edilmiş bilgileri öğrenme arzusuna sahipti. Komutan Falcao da bunu görmüş ve ona güvenmişti. Bir komutanın, genç bir fener askerine güvenmesi ise kolay kolay herkesin sahip olduğu bir şans değildi. Cirera bu fırsatı harcamak istemiyordu.

– Dikkatini toparla hadi, yoksa fena halde dayak yiyeceksin.

– Benim kafam yerinde, sen devam et.

Ama değildi. Dikkati, düşündüğü tüm gerçekler yüzünden dağılmıştı. Bu yüzden yediği birkaç yumruk ve en sonunda karşı koyamadığı tekmeyle kendini yerde buldu. Yeşil gözleri son tekmenin sertliğine karşılık, arkadaşına doğru kocaman açılmış, onu yerden kaldırmak için elini uzatmasına karşılık vermemişti. Kendi gücüyle yerden kalktı ve elini kalçasına koyarak inledi.

– Bu son tekme hiç hoş değildi.

– Ama sana dikkatini topla demiştim.

– Yine de...

– Üzgünüm, tekemeler konusundaki kontrolüm pekiyi sayılmaz, biliyorsun.

Bu adamla tüm eğitimlerinde beraberlerdi. Amor, çocukluğundan beri tanıdığı kişiydi. Aslında aralarında sürekli bir yakınlaşma oluyordu, bunun farkındaydı. Sanki birbirleri için yaratılmış gibiydiler ama fener askerleri bu konuda çok keskin kurallara sahip oldukları için, korktukları çok şey vardı. Gerçi Amor ona göre daha cesur sayılırdı ama Cirera hep biraz çekingen olan taraftı. Şimdi de ona çok yakın dururken, nefes alamamaya başladığını düşünmesi çok normaldi. Her zaman böyle hissediyordu. Her zaman onun nefesini kesmeyi başarıyordu. Yavaşça uzanıp, Cirera'nın dağılmış kızıl saçlarını düzeltirken, tüyleri diken diken olmuştu ve bu yüzden bir adım geriye çekilirken gözlerini kısıp ona baktı.

– Bunu yapma.

– Ne? Bir şey yaptığım yok.

– Gerçekten bir gün sürülmemize neden olacaksın. Hadi, hadi birkaç adım geriye lütfen.

Amor hafifçe gülümserken, her zamankinden daha yakışıklı görünmüştü gözüne. Terlemiş ve yorgundu. Bu hali bile ondan etkilenmesi için yeterliydi.

– Neden bahsettiğini anlamıyorum ama pekâlâ geride duruyorum.

– Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun Amor. Neyse, bak sana anlatmam gereken bir şey var, duşunu aldıktan sonra benimle avluda buluş olur mu?

– Benimle nerede buluşmak istersen iste gelirim, biliyorsun.

FENER ADASI MACERALARI

Cirera gözlerini devirirken yüksek sesle nefes bırakmıştı. Dönüp, havlusuna uzandı ve omzuna atıp, ona son bir kez daha uyarıcı bakışlarını attıktan sonra, dış alacağı kızlar bölmesine doğru ilerlemeye başladı. Baş edilemez bir adama âşık, biliyordu ama Fener Adası içinde her sonu bilinmez konuda olduğu gibi fener askerleri için de aşk yasaktı. Kimseyle böyle bir ilişkileri olamazdı. Kimseyle, hiçbir şekilde ilişkileri olamazdı. Gülümseyemezlerdi, birbirleriyle flört edemezlerdi. Az önce talim sırasında yaşanan şeyleri komutan Sintra görseydi, çok hızlı bir şekilde sürülürlerdi. Bu yüzden Cirera bildikleri bu tek yerden atılmak konusunda korkunç bir endişe duyuyordu.

Öte yandan komutan Falcao ile konuştuğundan beri kafasında sürekli "Kafka" ismi hareketlenip duruyordu. O, adadan sürülmüştü ancak komutan Falcao onu çok iyi hatırlıyordu. Cesur olduğunu düşünüyordu. Bir asker için komutanının onun hakkında "cesur" algısına sahip olmasından daha değerli ne olabilirdi ki? Banyoya doğru girdiğinde içerisi boştu. Bu saatler talim saatleri değildi normalde, bu yüzden Amor ve Cirera her zaman bu saatleri tercih ediyordu. Bu, Amor'un kestirilemeyen davranışlarından dolayı Cirera'nın da rahat hissetmesini sağlıyordu. Suyun altına girerken, nefes aldı. Düşününce... Bu düşün altında geçirdiği dakikalar, ruhunun ve zihninin en özgür hissettiği anlardı. Özgürlük hissi, paha biçilmezdi.

* * *

Amor, saçlarını eliyle dağıtarak yanına geldiğinde, Cirera birkaç dakikadır, avlunun girişindeki, iki tane birbirine bakan heykel olan küçük bir havuza doğru bakıyordu. Bu heykeller öyle sanatsal anlamda detayları

olan şeyler değildi ancak biri kadın biri erkek olarak fener askerlerini temsil ediyordu. Kocaman adada bu derece görkemli heykellerin olduğu tek yer de, bu fener askerleri karargâhıydı. Bu karargâh ve arkasındaki fener askeri okul kanadı tam da şehirden en uzak okul olma özelliğiyle yüksek dağın orta bölgesinde, ormanların arasında yer alıyordu. Bu kadar izbede kalması konusunu Başkan fazlaca ciddiye almaktaydı. Aslında saraya en yakın kısım da mühendislerin kaldığı yerden sonra burasıydı. Fener askerleri, onun askerleriydi. Bu yüzden onun sırları gibi, gizemli kalmak konusunda cesur olması gerektiğini düşünüyordu. Avlunun en yüksek kısmında ormanlara yakın olmanın avantajını kullanarak bir kemerden akarak, içine dolduğu geniş, havuz benzeri bir kuyu bulunuyordu. Kuyunun açıklığının beş tarafından su, incecik bir şelale gibi buraya doluyordu.

Amor, dalmış olan Cirera'nın oturduğu banka oturup, bacakları onunkine değdiğinde, sanki ateş edilmiş gibi irkilmesine geniş bir şekilde gülümsemişti. Cirera koyu yeşil gözlerini kısarak biraz daha yana kaymış ve ona dokunamayacağı bir mesafeye çekilmişti.

– Amor!

– Neden bu kadar tedirginsin anlamıyorum. Kimsenin gördüğü yok, ayrıca ne var yani biraz yakınına oturmuş olamaz mıyım?

– Hayır olamazsın. Beni geriyorsun. Kendine gel hadi.

– Sana âşığım bunun neresi kötü.

– Hayır değilsin. Ay! Çıldırдың iyice. Gerçekten sürülmek istiyorsun bence.

Amor omuz silkerken yeniden güzel dişlerini gösterecek şekilde gülümsedi. Haklıydı, bu tehlikeliydi ve

FENER ADASI MACERALARI

yakınında durmak bir yana sadece gülümseme bile komutanları bu anlamda tedirgin edebiliyordu. Bu şekilde sürülen gençlerin olduğu dedikodusu o kadar yaygındı ki, bildikleri son dönem bir örnek bile yoktu. Herkes korkuyla, hissetme özelliklerini çoktan unutmuş ve bastırmıştı. Fakat Amor için böyle değildi. Biliyordu ki Cirera için de aynı sorun söz konusuydu. Bu acımasızcaydı. Âşık olmaları bile yasak olan bir işin içinde, kendi hallerinde mücadele etmeye çalışıyorlardı. Bu zamanları geçirmiş olan ve hali hazırda fenerlerin sahipleri ve adanın koruyucuları olan kıdemli fener askerleri duvar gibiydi. Belki de bu geçen bir şeydi. Belki de sadece çok gençlerdi.

– Söyle bakalım kızıl, nedir anlatacakların?

Cirera ona doğru heyecanla dönüp, ellerini dizlerinin arasına sıkıştırıp gözlerini açtı. Bu konu onun başını döndürüyordu ve Amor’u biraz tanıyorsa aynısını hissedecekti. Amor, zaten bir anda karşısındaki bu heyecana karşılık tek kaşını kaldırdı ve daha meraklı bir şekilde onu izlerken arkasına yaslandı.

– Geçen hafta bir kitap bulmuştum hatırlıyor musun?

– Ah evet panik yaptığın şu başka bir adayı anlatan şey değil mi?

– Aynen o. Anka Adası. Her neyse onu komutan Falcao’ya götürdüm, bizden önce, tanıdığı bir fener askerine ait olduğunu buldu ama ilginç olan bu değil tabii.

– Bu kadarı da ilginç, adam normalde sana hiçbir şey söylemeyebilirdi.

– Evet, tam da onu demek istiyorum. Bana, bu kitabı okumak isteyip istemediğimi sordu.

– Ve?

Amor'un ilgisi iyice toplanmıştı. Hatta gözlerinde oluşmaya başlayan umut ve heyecan da cabasıydı. Cirera bu konuda onun heyecanına karşılık daha da iyi hissediyordu. Her şeyi anlatmak istese de ayrıntıları kaçırarak olmaktan çok korkuyordu.

– Ve... Önce hayır dedim. Ancak sonra geri döndüğüm zaman bana kitabı hemen verdi. Bu süreçteki asıl çarpıcı konu, bana, benim gibileri bulmam için görev vermiş olmasıydı.

– Yani...

Amor'un gözleri açılırken, heyecanı daha da belirgin olmuştu. Bunun ne anlama geldiğini o da hemen anlamıştı. Biraz daha ona döndü ve ellerini dizlerine koydu.

– Yani aslında, direniş toparlamamı istiyor.

Amor heyecanla ayağa kalkarken, sevinçle kollarını kaldırmıştı. Cirera bu konuyu hevesle dinleyeceğini biliyordu ancak bu kadar mutlu olacağını kestirememişti. Elinde olmadan gülümseyerek onu izledi. Belki de haklıydı. Belki de böyle olmak daha doğruduydu. Yasakları kırmak için kendileri gibileri toparlamak zorundalardı. Fener askerleri bile olsa içeride farklı yapılarda çok fazla insan vardı. Tek dikkat etmeleri gereken şey bu konunun dilden dile dolaşmasını engellemektir. Bu da en çok kimi seçecekleri konusundaki düşüncelerine bakıyordu. Kimseye güvenemezlerdi. Ona istediklerini sunamazlardı. Ancak en azından şimdiye kadar ölümüne güvendikleri, birlikte bazen yapılmaması gerekenleri de yaptıkları az sayıda da olsa arkadaşları vardı.

Öncelik onlarındı, sonrasını birlikteyken düşüneceklerdi. Ama her şeyden önce yapması gereken bir şey vardı. Anka Adası'nın kitabını bitirmek zorundaydı. Neler bulacağını çok merak ediyordu.

Tutsaklar

“Burası alabildiğine karanlık.” diye geçirdi içinden Barut. “Bulut olsa kesin rahatsız olurdu.” Fakat büyü ve bu kendine kraliçe diyen kadının tavırları yüzünden o da bu karanlıktan korkmaya başlamıştı. Yanlarında kimse yoktu. Tünellerin çıkışına muhafızları yerleştirmişlerdi. Buradan çıkmak bir yana, aslında nerede olduklarını hatırlayacak kadar bile enerjileri kalmadığından, bu dert ettikleri son şeydi.

Zeus ve Adetta da bu odada bağlanmış bir şekilde duruyorlardı. Herkes uyulamakla, uyanık kalmak arasında gidip geliyordu. Kıvılcım hepsinden daha uzakta duruyordu ve fena halde dövülmüştü. Bu yüzden aslında bir tek onun, hırıltılı nefesi duyuluyordu. Barut bu sürecin sonunda gözlerini kapamak zorunda kalmıştı. Hâlâ neden öldürülmediklerini anlamamış olsa da, kraliçenin bir planı olduğuna neredeyse emindi. Yine de hiçbir şey bilmeyen kişiler olarak neden onları tuttuğunu anlamış değildi. Kendi bir yol bulamıyordu. Şu an çok basit haliyle işe yaramazlardı.

Diğerlerinin büyüleri kapıdan geçip nereye gittiklerini anlamakta zorlanıyordu. Aklının almadığı bir şey söylemişti kraliçe:

“Gelecekteler.”

Bu tam olarak ne anlama gelmeliydi, kendisi çıkarıyordu. Büyü işini anlamak konusunda çok gerideydi. Bu bahsettikleri ise bambaşka bir şeydi. Şimdi bu büyülü kapının bulunduğu geniş ve daire şeklindeki yerdelerdi ancak kapı menekşe rengi gözleri olan büyücü tarafından kapatılmıştı. Şimdi sadece bir kemer gibi görünüyordu. Hiçbir şey yoktu. Bomboştu. Artık ellerini ve ayaklarını çözebilirler bile -ki bu büyücü tarafından garip bir şekilde yapıldığından, imkânsızdı- diğerlerine gitmeleri imkânsız görünüyordu. Büyücüleri vardı. Sonradan öğrendikleri Adetta'nın bir büyücü olduğuydu ancak yine de bu kapıyı yeniden açabilecek kadar gücü kalıp kalmadığı konusunda şüpheleri vardı. Gerçi büyü konusunda en ufak bir şey bilmeyen biri için bu bile sadece çok basit bir düşünceydi. Doğaüstü bir yeteneğin, belki de bu kadar doğal bir etkisi yoktu.

– Uyuyamıyor musun?

Yan tarafından gelen bu sesin Zeus'a ait olduğunu hemen anlamıştı. Hiçbirinin sesi bu kadar pes değildi. Bu adam kendiliğinden korkutucu ya da doğru tanımlayarak insanı hazır ola geçiren bir sese sahipti. Barut, onu göremiyordu ama karanlığa alışmış olan gözleri sayesinde silüetinin durduğu yeri anlayabiliyordu.

– Uyuyamıyorum. Kafam durmadan çalışıyor ve diğerlerine ne olduğunu anlamayı deniyorum. Tabii bir de nasıl çıkacağımız konusunda hiç bir çözüm yolum yok.

– O konuyu merak etme, bizi kurtarmaya gelecektedir. Biraz uyumaya çalış. Bu olduğunda kendini güçlü hissetmek istersin. Biraz yolumuz var.

